

İngiltere'nin oldukça sancılı ve halen sonuca tam ulaşmamış olan üyelikten ayrılmasının ardından Almanya İçin Alternatif (AfD) partisi de Almanya'nın ayrılmasını savunacağını açıkladı. Bu yıl Avrupa Parlamentosu seçimleri var ve bu isteği ifade etmek için uygun bir zamandır.

Fransa'da Ulusal Cephe (Front National), Almanya'da AfD ve değişik AB ülkelerinde genellikle ırkçı ve aşırı sağcı olarak bilinen partilerin tümünün ortak noktalarından bir tanesi AB'ye karşı olmaktır. Bu taleplerinin kitle desteği kazandığı söylenemez ama savunuyorlar ve gelecekte de savunacaklardır.

Bu talebin gerekçesi nedir, diye sorulacak olursa, başlıca iki tane sayılabilir:

Birincisi; AB'nin bürokratik ve anti demokratik yapısıdır. Bu gerekçede haklılık payı bulunuyor çünkü asıl yetki Avrupa Birliği Parlamentosu'nda değil üye ülkelerin temsilcilerinden oluşan kuruldadır.

İkincisi ise tam da bu partilerin meşrebine göredir: ulusal kimliklerini kaybetmekten, yabancılaşmaktan çekiniyorlar ve bunu sürekli bir korku olarak yaymaya çalışıyorlar.

Burada AB kimliğinin oluşumu ne durumda sorusunun sorulması gerekir.

Önce bu kavramın değişen anlamının belirtilmesi gerekiyor.

Başlangıçta AB kimliği, Birlik'e üye olan ülkelerin halkların ulusal kimliklerinin yerini Avrupa kimliğinin alması olarak düşünölmüştü ama bunun hayalci olduğu kısa sürede anlaşıldı. AB kimliği üye ülkeler halklarının kendilerini önce Avrupalı olarak tanımlamasını öngörür. Önce Avrupalı, sonra Alman ve benzerleri gibi...

AB kimliğinin bu derecede bile oluştuğu söylenemez. Rakamlar sürekli değişmekle birlikte AB kimliğine en fazla sahip olan Almanlardı ve en yüksek oran da yüzde 30 olmuştu. şimdi azalmış olabilir, bilemiyorum. Diğer ülkelerde kendini önce Avrupalı olarak görmek oranı daha da azdır.

Ortak kimlik oluşturmak hiç kolay değildir. SSCB'de 74 yılda ya da üç kuşak sonra bile Sovyet kimliği oluşturulamadı. SSCB 1991'de tarihe karıştığında "Sovyet insanı" ortada yoktu. Dünyanın altıda birini kaplayan bu dev ülkede üretim araçları üzerinde özel mülkiyet yoktu, yasalar her yerde aynıydı, ortak para birimi vardı, eğitim dili Rusçaydı (yerel diller de serbestti), her tarafa pasaportsuz gidilebiliyordu ama Sovyet insanı ya da ortak Sovyet kimliği oluşturulamadı.

AB'de bu düzeyde bir aynılaşma söz konusu değildir. Birlik'in tamamında olmasa bile çok sayıda ülkede ortak para birimi (Avro) geçerlidir, ulusal devletler vardır ama makro ekonomik konularda bazı önemli yetkileri AB düzeyinde bir kuruma (AB Merkez Bankası) devredilmiştir, Avrupa Parlamentosu'nun herkesi bağlayan kararları vardır. Birlik çapında tek dil geçerli değildir ama ulusların birbirinin dilini öğrenmesi teşvik edilmektedir ve bu anlamda anadil dahil üç dil bilmek kıstası getirilmiştir. AB ülkelerinde oturanlar başka Birlik ülkelerine vizesiz gidebilmektedir.

Avrupa Parlamentosu seğıimlerine katılım bütün ülkelerde ulusal seğıimlere katılımın altındadır bazen da çok altındadır. Çok sayıda insanı öncelikle ulusal politika ilgilendirmekte, AB uzak kalmaktadır.

Herkesin kendini Avrupalı olarak görmesi ancak Avrupalılığa farklı anlamlar yüklenmesiyle mümkün olmaktadır.

Avrupa Sendikalar Birliği vardır ama AB çapında grev hiç olmamıştır.

Avrupa Sol Partisi kurulalı on yıldan fazla oldu. Bu parti zamanın Demokratik Sosyalizm Partisi (sonra Sol Parti oldu) ile İtalya'nın Komünist Partisi-Yeniden Kuruluş'un ortak girişimiydi ve başka partiler de katılmıştı ama pek varlık gösteremedi. Avrupa'da o yıllarda güncel olan kitlesel sosyal hareketlerle iyi bağlı bulunan İtalyan Partisi birkaç yıl sonra dağılacaktı (nedenlerine

burada girmeyeceğim).

AB kimliği biraz Őekilendi ama henüz çok geridedir ve nasıl geliŐeceđi de bilinmemektedir.